

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **B. H.**, bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. Gabrielou Škodáčkovou, advokátkou so sídlom v Komárne, Župná 14, proti žalovanému **L. S.**, bývajúcemu v K., zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Blažek, s.r.o., so sídlom v Komárne, Pohraničná 4, v mene ktorej vykonáva advokáciu ako konateľ advokát JUDr. Roman Blažek, **o zaplatenie 5 427,14 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 10 C 271/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 27. októbra 2011 sp. zn. 25 Co 175/2011 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Nitre označeným rozsudkom na odvolanie žalovaného potvrdil ako vecne správny rozsudok Okresného súdu Komárno z 2. mája 2011 č. k. 10 C 271/2009-220, ktorým bola žalovanému z titulu náhrady škody za znehodnotenie zverného vozidla uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 5 427, 14 Eur so 4,25% úrokmi z omeškania ročne od 6.12.2008 do zaplatenia, náhradu trov konania, trov štátu a súdny poplatok. Úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože nepodal návrh na ich priznanie. Odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd dostatočne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho správny právny názor o zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorá vznikla žalobcovi tým, že bez jeho súhlasu žalovaný predal žalobcove osobné motorové vozidlo zn. I., zverené mu za účelom vykonania opravy, nie predaja. Tým na neho prešla zodpovednosť aj za znehodnotenie vozidla počas jeho užívania tret'ou osobou. Stotožnil sa

tiež s určením výšky spôsobenej škody na predmetnom vozidle prvostupňovým súdom, vychádzajúc zo záveru znaleckého posudku znalca Ing. G. B. z trestného konania po odpočítaní sumy, za ktorú žalobca znehodnotenú vozidlo predal na súčiastky. Vzhľadom na uvedené, v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkázal odvolací súd na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu, ktoré si osvojil a zdôraznil správnosť jeho dôvodov. Záverom odvolací súd reagujúc na odvolacie námietky žalovaného ohľadne času možného znehodnotenia vozidla žalobcom až po jeho vrátení políciou uviedol, že tieto považuje za neopodstatnené, nakoľko v konaní bolo preukázané vydanie automobilu políciou už v nepojazdnom stave.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Žiadal, aby dovolací súd predmetné druhostupňové rozhodnutie, a tiež rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal porušenie práva na predvídateľnosť rozhodnutia prvostupňovým súdom, keď podľa jeho názoru sa tento súd neriadil publikovanou judikatúrou a nezisťoval skutočnú výšku škody, ktorá mu mala byť spôsobená. V tomto smere nevykonal žiadne dokazovanie, vychádzal iba z dôkazov vykonaných v trestnom konaní, ktoré považoval za dostatočné. Ďalej vytýkal prvostupňovému súdu porušenie ustanovenia § 118 O.s.p., keď súd počas celého konania nevyslovil svoj právny názor na vec. Namietal tiež odopretie práva žalovanému vyjadriť sa na záver pojednávania k vykonanému dokazovaniu a k právnej stránke veci. Vo vzťahu k rozsudku odvolacieho súdu namietal odňatie možnosti konať pred súdom nedostatočným odôvodnením tohto rozsudku.

Žalobca sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného stotožnil s rozhodnutiami súdov oboch nižších stupňov, dovolacie námietky považoval za neopodstatnené, a preto žiadal mimoriadny opravný prostriedok protistrany ako neprípustný zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovolanie účastníka konania upravené v tretej hlave štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolateľ napadol dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd danú vec doposiaľ nerozhodoval. Rovnako sa nejedná o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľ v dovolaní namietal, že súdy v konaní prekvapivo nezisťovali skutočnú výšku škody, ktorá bola žalobcovi spôsobená. Z obsahu spisu vyplýva, že súdy pri určení výšky škody vozidla vychádzali zo znaleckého posudku č. X. súdneho znalca Ing. G. B., vypracovanom v trestnom konaní, ku ktorému bol znalec vyslúchnutý aj osobne na pojednávaní pred prvostupňovým súdom dňa 2.5.2011. Od tejto sumy bola odpočítaná suma, za ktorú žalobca speňažil znehodnotenú vozidlo. Takto vykonané dokazovanie ohľadne výšky spôsobenej škody považoval prvostupňový súd za dostačujúce a s jeho záverom sa stotožnil aj odvolací súd.

Podstatou uvedenej dovolacej námietky bol nesúhlas dovolateľa so skutkovým zistením súdov v základnom konaní vyvođeným z hodnotenia vykonaných dôkazov. K tejto námietke dovolateľa treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu hodnotenia nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého a druhého stupňa nemá

možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“). Predmetná námietka preto z hľadiska prípustnosti a zároveň dôvodnosti podaného dovolania nebola právne významná.

Dovolací súd nezistil ani existenciu ďalšieho dôvodu prípustnosti dovolania, ktorý mal spočívať v nedodržaní procesného postupu prvostupňovým súdom, vyplývajúceho z ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p., účinného od 15. októbra 2008, podľa ktorého predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli.

Aj prípadné porušenie tohto zákonného ustanovenia nespôsobuje existenciu vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ak totiž predseda senátu (samosudca) toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka konania z jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Porušenie citovaného zákonného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje účastníka napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy, namietať prípadný nesprávny procesný postup prvostupňového súdu v podanom odvolaní a pod. Uvedené pochybenie samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Mohlo by zakladať iba tzv. inú vadu konania, ktorou by sa dovolací súd mohol zaoberať, len ak by dovolanie bolo prípustné. Dovolateľ preto neopodstatnene namieta, že nedodržaním procesného postupu v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. mu prvostupňový súd odňal možnosť pred súdom konať.

Na záver pojednávania pred prvostupňovým súdom mali účastníci možnosť zhrnúť svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci ako to vyplýva zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 2. mája 2011 (č. l. 218 spisu). Námietka žalovaného ohľadne odopretia mu tohto práva zakotveného v ustanovení § 118 ods. 4 O.s.p. bola preto nedôvodná.

Z obsahu dovolania žalovaného vyplynula aj námietka nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V posudzovanej veci však rozsudok odvolacieho súdu nie je takouto vadou postihnutý. Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. V danej veci krajský súd zhodne s okresným súdom dospel k záveru o zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorú spôsobil žalobcovi tým, že bez jeho súhlasu predal osobné motorové vozidlo zn. I., ktoré mu žalobca ako vlastník zveril za účelom vykonania opravy, nie predaja, čím na neho prešla zodpovednosť aj za znehodnotenie vozidla počas jeho užívania treťou osobou. Stotožnil sa aj s určením výšky škody prvostupňovým súdom a reagoval aj na námietky odvolateľa, ktoré považoval za neopodstatnené. Postup odvolacieho súdu bol v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. umožňujúcim druhostupňovému súdu vypracovať tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia a odkázať v ňom na dôvody obsiahnuté v prvostupňovom rozhodnutí, ak sa s nimi plne stotožňuje. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že sudy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalovaného.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., mimoriadny opravný prostriedok žalovaného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože trovy žalobcu, ktoré vznikli v súvislosti s vyjadrením jeho zástupkyne k dovolaniu, nepovažoval, vzhľadom na neprípustnosť dovolania, za potrebné na účelné bránenie práva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. marca 2012

JUDr. Rudolf Č i r ě, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová